

výdajů, jest podle § 40 c. ř. s. a § 78 ex. ř. povinen vymáhající věřitel sám nejprve zapraviti je jako náklady exekuce. Jestliže žalobkyně u roku stanoveného k vyřízení správního účtu navrhla, aby vymáhajícím věřitelům bylo podle § 40 c. ř. s. a § 78 ex. ř. uloženo zaplatiti částku 65.648 Kč 19 h, v níž je obsažena i zažalovaná částka za dodané mléko a pivo vnučené správci za doby správy, a úvěrní ústav jako první vymáhající věřitel popřel, že pohledávka je po právu, následkem čehož byla žalobkyně odkázána na pořad práva, aby bylo zjištěno, zda pohledávka je důvodem i výší po právu, pak pro zažalovaný nárok jest pořad práva přípustný, ježto jde o soukromoprávní nárok proti vnučené správě ve smyslu § 1 j. n. Stěžovatelka, poukazujíc stran tvrzené nepřípustnosti pořadu práva na rozhodnutí č. 9339 Sb. n. s., přehlíží, že v něm bylo uvedeno o exekučním soudě pouze, že tento má rozhodnouti o tom, zda povinný má vymáhajícímu věřiteli nahraditi náklady, které tento napřed sám zapravil, a že o otázce, zda by byl v případě podobném, jako je souzený, pořad práva nepřípustný, nic nevedlo, takže se nemůže na rozhodnutí to s úspěchem odvolávati. V otázce, zda je přípustné žalovati vnučeného správce, odkazuje se na důvody napadeného usnesení, jež jsou v celku v souladu se zásadami vytčenými v rozhodnutí č. 8480 Sb. n. s., k nimž se dodává, že právě rozhodnutím o schválení účtu má se teprve zjistiti, které výlohy správy tu jsou a zda mají být vyplaceny z výtěžků správy, takže vnučená správa v rozsahu, který jest uveden v rozhodnutí č. 8480 Sb. n. s., dosud trvá. Z důvodů uvedených v rozhodnutí č. 8432 Sb. n. s. nemůže stěžovatelka nic vytěžiti pro svůj právní názor, ježto v souzeném sporu jde o to, aby byla vnučená správa uznána povinnou platiti, kdežto o vyřízení správního účtu samého rozhodne podle §§ 116 a 118 ex. ř. exekuční soud.

Čís. 15959.

Objektivně bezprávného činu se ještě nedopouští, kdo jen spolupůsobí při porušení smlouvy sjednané mezi třetími osobami (kdo kuje věc již jinému prodanou).

Kupuje-li kdo věc, o níž ví, že již byla prodána jinému, jedná proti dobrým mravům a odpovídá prvnímu kupiteli za škodu, jednal-li v úmyslu tomuto kupiteli škodu způsobiti.

(Rozh. ze dne 23. března 1937, Rv I 1076/35.)

Prvý žalovaný Antonín E. starší (otec žalobcův) sjednal se žalobci Antonínem E. mladším a Josefem E. (syny žalovaného) dne 20. dubna 1934 před notářem Dr. O. H. trhovou smlouvu, kterou jim prodal pozemek č. kat. 978 ve vložce č. 24 katastrálního území N. V. za 5.000 Kč splatných v týdenních splátkách 20 Kč týdně, při čemž kupní dobírka měla býti zajištěna na prodané nemovitosti; jmenovaný notář ohlásil sjednanou smlouvu bernímu úřadu v H. L. za účelem vyměření poplatků. Za tři dny poté, dne 24. dubna 1934, prodal žalovaný týž po-

zemek druhé žalované za 6.000 Kč, a to v téže notářské kanceláři před notářem Dr. O. H., který poučil prvního žalovaného o majetkoprávních následcích jeho jednání a zpravil druhou žalovanou o tom, že pozemek shora uvedený byl již prodán žalobcům. Tato později ujednaná smlouva byla pak i knihovně provedena. Žalobci se proto domáhají na obou žalovaných náhrady škody, opřevše žalobu proti druhé žalované (kupitelce pozemku žalobcům již před tím prodaného) o to, že jim způsobila škodu úmyslně, vědouc, že uzavřeli již dříve kupní smlouvu s prvním žalovaným a že porušením této kupní smlouvy budou žalobci zkráceni ve svých právech. Soud prvního stolu vyhověl žalobě proti oběma žalovaným. Odvolací soud potvrdil rozsudek stran žalobce Josefa E. proti prvnímu žalovanému, jinak žalobu obou žalobců zamítl, a to proti druhé žalované v úvaze, že se žaloba opírá o porušení smlouvy a že druhá žalovaná, která nebyla vůbec ve smluvním poměru se žalobci, se nedopustila porušení smluvního závazku.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu další jednání a nové rozhodnutí a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Předpoklad odvolacího soudu, že žaloba proti druhé žalované byla opřena pouze o porušení smluvního závazku, odporuje spisům. Žalobci tvrdili již v žalobě, že žalovaná jim způsobila škodu úmyslně, vědouc, že uzavřeli již před tím kupní smlouvu s prvním žalovaným a že porušením této smlouvy budou ve svých právech zkráceni. Neopřeli tedy žalobci žalobu proti druhé žalované o porušení smlouvy, nýbrž o to, že se dopustila bezprávného jednání po případě že jim úmyslně způsobila škodu. Žalobci ovšem netvrdili výslovně, že jim druhá žalovaná působila škodu »obmyslně« (»absichtlich«), nýbrž použily výrazu »úmyslně« (»vorsätzlich«). V té příčině nelze však přednes žalobců vykládati příliš úzce, poněvadž patrně chtěli vyjádřiti, že jim škoda byla způsobena »zlým úmyslem« podle § 1294 obč. zák., tedy »vědomě a s vůlí«. Jest prot zkoumati, zda se druhá žalovaná dopustila jednání, jež by pro ni podle zákona (§ 1295, odst. 1 a 2, obč. zák.) mělo v zápětí povinnost k náhradě škody. První odstavec § 1295 obč. zák. se vztahuje na odpovědnost za jednání (opominutí) přičící se právnímu řádu, odstavec druhý, vsunutý III. dílčí novelou k obč. zák., stanovil nový důvod odpovědnosti za činy přičící se dobrým mravům (srv. Ehrenzweigův System obč. práva 1928 II/1, str. 622). Nejvyšší soud nesdílí názor prvního soudu, že se dopouští objektivně bezprávného činu, kdo spolupůsobí při porušení smlouvy uzavřené mezi třetími osobami, tedy, jako v souzeném případě, kdo kupuje věc již jinému prodanou, poněvadž tím se neprohřešuje proti určité zákonné normě (srv. Ehrenzweig II/1, str. 292 a násl. a str. 624 a rozhodnutí Sb. Gl. U. n. ř. č. 2613). Podle § 1295, odst. 2, první věty, obč. zák. odpovídá však za škodu také ten, kdo ji způsobil obmyslně způsobem přičícím se dobrým mravům. Kupuje-li někdo věc, o níž ví, že již byla prodána jinému, zajisté jeho jednání se

příčí dobrým mravům (viz Ehrenzweig 1. c., str. 624), a jedná-li tak v úmyslu, aby prvnímu kupiteli způsobil škodu, odpovídá za tuto škodu. S tohoto hlediska jest sporný případ posouditi stran druhé žalované, a ježto v té příčině dosud odvolací soud o úmyslu žalované nic nezjistil, bude mu zkoumati, zda lze zjistiti na základě dosud provedených důkazů skutkové předpoklady pro posouzení otázky, zda druhá žalovaná způsobilá žalobcům škodu úmyslně (obmyslně), a kdyby neshledal jednání nebo průvodní řízení v tom směru dostatečným, bude na něm, aby řízení náležitě doplnil.

Čís. 15960.

Obecní zaměstnanci.

I. Žalobní žádost jest neurčitá a nelze jí výhověti, domáhá-li se obecní zaměstnanec na obci, »aby byla uznána povinnou platiti mu nadále hodnostní, strážní a bytové přídavky pod exekucí«.

II. Strážní přídavek (a obdobně i příspěvek na byt), přiznaný zákonem č. 230/1922 Sb. z. a n. členům sboru stráže bezpečnosti zřízeným u státních úřadů, nebyl rozšířen na strážníky v obecních službách a může se jim ho dostat jen platným usnesením příslušné samosprávné korporace. Byl-li takovým usnesením obecnímu zaměstnanci řečený přídavek přiznán bez zřetele na jeho upotřebení ve službě, nemůže býti zaměstnanci odepřen jednostranným opatřením obce (vládního komisaře), podle něhož byl zaměstnanec obce ze stavu městské stráže bezpečnosti vyloučen a přidělen jiné službě, třebaže opatření to bylo schváleno disciplinární komisí.

(Rozh. ze dne 23. března 1937, Rv I 1664/36.)

Žalobce, inspektor městské policie v M., přidělený nejprve ohlašovacímu úřadu, později městskému pohřebnímu ústavu, se na žalované městské obci M. mimo jiné domáhal jednak zaplacení nedoplatku na služném 1.580 Kč 10 h, jednak dalšího vyplácení hodnostních, strážních a bytových přídaveků. Žalobu opíral o to, že byl postaven na roveň státní uniformované bezpečnostní stráži i v příčině uvedených přídaveků, že mu řečené přídavky činící ročně 3.320 Kč po příslušné 8% srážce byly vypláceny bez zřetele na jeho použití ve službě, jak jest výslovně vyjádřeno ve služebním dekretu ze dne 20. dubna 1925, č. 1619/15, a to až do 31. ledna 1935, kdy mu žalovaná přestala dotčené přídavky vypláceti. Soud první stolice uznal v příčině zažalované částky 1.580 Kč 10 h a dalšího vyplácení řečených přídaveků podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud uznal v příčině částky 1.580 Kč 10 h podle žaloby, v příčině žalobní žádosti, aby žalovaná obec byla uznána povinnou platiti žalobci nadále přídavky hodnostní, strážní a bytové pod exekucí, žalobu zamítl.